

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **A.K.**, nar. ■■■, státní příslušnost ■■■ t. č. bytem ■■■, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č. j. OAM-715/ZA-ZA05-K01-R2-2014,**

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2017, č. j. OAM-715/ZA-ZA05-K01-R2-2014, se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 30. 12. 2014 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti a ukrajinské národnosti, vyznává pravoslavnou křesťanskou víru, není členem žádné politické strany ani jiné organizace, v roce 1997 byl ve vlasti odsouzen k podmíněčnému trestu odnětí svobody za ublížení na zdraví. Dále sdělil, že je rozvedený, na Ukrajině má rodiče, čtyři sestry a dva bratry. Ve vlasti žil v obci Lopatyn ve Lvovské oblasti. Vlast opustil v prosinci roku 2007 z rodinných důvodů v době rozvodu s manželkou. V České republice by chtěl postavit dům, oženit se a založit rodinu. Již jednou na území České republiky o udělení mezinárodní ochrany žádal, konkrétně v roce 2012. O mezinárodní ochranu opakovaně žádá kvůli válce na Ukrajině. V případě návratu by ho hned sebrali a poslali do války. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 2. 2015, č. j. OAM-715/ZA-ZA05-K01-2014, bylo řízení o žalobcově žádosti zastaveno, neboť bylo zjištěno, že aktuální žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již druhou v pořadí, přičemž žalovaný neshledal důvodu pro opakované posuzování žalobcovy žádosti ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť měl za to, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, které by opětné vedení správního řízení a opětné hodnocení důvodů odchodu

žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti odůvodňovala. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 Az 6/2015 - 33, žalobu zamítl. Rozsudek Krajského soudu v Praze byl však následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 116/2015 - 34. Následně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 2. 2016, č. j. 1 Az 6/2015 - 54 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle názoru soudu žalobce ve své žádosti ze dne 30. 12. 2014 uvedl nové skutečnosti. Žalobce argumentoval zásadní změnou situace v zemi původu a vyslovil obavu z povolání do armády. Jeho opakovaná žádosti tak měla být správním orgánem posouzena jako přípustná a správní orgán měl znovu posoudit, zda by žalobci neměla být udělena mezinárodní ochrana.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 17. 3. 2017. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že od doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v jeho věci se jeho situace nezměnila. Na Ukrajinu se odmítá vrátit, protože je tam válka. Žalobce potvrdil, že místo jeho předešlého pobytu na Ukrajině sice není válkou nijak zasaženo, ale lidé z celé Ukrajiny jsou povoláváni do války, jen co se objeví na ukrajinských hranicích. Na Ukrajině také budou vědět, že v České republice žádal o azyl. Na žadatele o azyl v cizí zemi se na Ukrajině dívají jako na vlastizrádce. Žalobce se v České republice v loňském roce oženil, děti zatím nemá. Svůj zdravotní stav označil za dobrý, nemá žádné zdravotní omezení. Aktuálně čeká na pas, který mu někdo za úplatu vyřizuje přes velvyslanectví.

Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný zdůraznil, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhou v pořadí, přičemž žalobce požádal o mezinárodní ochranu v České republice celkem třikrát. Žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informace MV VB, leden 2016, Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk, zprávy MZV USA o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2015, 13. dubna 2016, zprávy OHCHR 9. prosince 2016, výroční zprávy Human Rights Watch 2017 - Ukrajina, ze dne 12. ledna 2017, zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 - Ukrajina, 27. ledna 2016, výroční zprávy Amnesty International 2017, 22. února 2017, informace MZV ČR č. 103518/2016 - LPTP, 3. června 2016, č. j. 107283/2016 - LPTP, 25. července 2016, č. j. 115045 - LPTP, 9. října 2015, č. j. 117822 - LPTP, 15. října 2015, informace OAMP situace v zemi, 24. listopadu 2016, zprávy ČTK „Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiku“, 8. 2. 2017 a zprávy světové zdravotnické organizace (WHO), Ukrajina: průzkum zdravotního systému, 2015. Žalovaný měl také k dispozici spisový materiál k předešlé a následné žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce není ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. K § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že snaha vyhnout se nástupu do armády, není sama o sobě důvodem pro udělení azylu, branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává jen omluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i mezinárodní pakt o občanských a politických právech a úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Odvolával se také na judikát Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 508/97, dle něhož povolání k výkonu vojenské služby není samo o sobě pronásledováním z důvodu, rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování

rovněž není obava, že by mohla být daná osoba v souvislosti s dezercí z armády trestně stíhána. Žalovaný dále odkázal na informaci OAMP, Ukrajina, situace v zemi, 24. listopadu 2016, podle které je na Ukrajině povinná základní vojenská služba, odvodní věk je dle zákona stanoven mezi 18 až 27 lety. Žalobce tak s ohledem na svůj věk (34 let), odvodu k výkonu základní vojenské služby nepodléhá. Podle této informace nebyla rovněž v souvislosti se stabilizací situace na východě Ukrajiny po uzavření tzv. Minských dohod v roce 2016 vyhlášena žádná další mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní ani neuvažuje. V prohlášení vydaném 2. 11. 2016, pak prezident Porošenko sdělil, že v současné době na východo - ukrajinské frontě (linie doteku) již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, ale pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Obavy žalobce z odvodu k výkonu vojenské služby jsou tak na základě těchto informací dle žalovaného irelevantní. Žalobce dále odkázal na informaci MZV ČR č. j. 103518/2016 - LPTP ze dne 3. 6. 2016, kde je uvedeno, že ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a zastupitelský úřad ČR v Kyjevě nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci takových osob ze strany státních orgánů. Za důvod pro udělení azylu nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce. Žalobce navíc pochází z oděské oblasti, kde doposud žije značná část jeho rodiny a před svým odjezdem žil ve Lvovské oblasti na západě země, tj. v místech, v nichž se zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká. Žalovaný dále zjistil, že v České republice nebyl udělen azyl nikomu z rodinných příslušníků žalobce, který tak nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Žalovaný také zkoumal, zda žalobci nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a dle vlastního prohlášení zdravou osobou, která se na živobytí vydělává prací. Ani existence rodinných vazem na území České republiky, o nichž se žalobce zmínil, nelze považovat za důvod pro udělení azylu z důvodu humanitárních důvodů. Žalovaný zdůraznil, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ale kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce žalovaný takové okolnosti neshledal. Žalovaný současně posuzoval, zda žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Vycházel přitom z výše uvedených informací politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a konstatoval, že žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na jejichž základě by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný nezjistil ani žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by byl žalobce na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný zdůraznil, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť ta je jednou z nejzákladnějších občanských povinností, stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by byl žalobce vystaven v případě odmítnutí nástupu k jejímu výkonu. Žalobce navíc s ohledem na svůj věk k odvodu základní vojenské základní služby nepodléhá. Dle žalovaného na Ukrajině také neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledek by bylo možné pokládat ke vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace panuje ve dvou z celkem dvaceti čtyř oblastí Ukrajiny, konkrétně v Doněcké a Luhanské oblasti, ve zbytku země včetně oděské oblasti, z níž žalobce pochází i Lvovské oblasti, v níž před odchodem z vlasti žil, je bezpečnostní situace stabilní. Žalovaný ale konstatoval, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce sice zmínil, že na území České republiky žije jeho manželka, občanka ČR paní V. K. Ž., se kterou uzavřel v červnu 2016 sňatek. Tyto

skutečnosti však bez dalšího neodůvodňují použití článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jíž je Česká republika vázána. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevylučuje pobyt takového cizince na území České republiky, jsou-li k tomu dány rodinné důvody. Tuto otázku je třeba řešit podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Ani pokud by ke splnění podmínek zákona o pobytu cizinců bylo nutné, aby žalobce nejprve z území České republiky vycestoval, není tento fakt považovat za rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71. Dle tohoto rozhodnutí dosahuje intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v České republice vytvořil, jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky. V případě žalobce bylo pouze rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, aniž by v jeho případě trval dříve mu z důvodu jeho protiprávního jednání příslušnými státními orgány České republiky udělený zákaz pobytu na území České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobce nenaplnil důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, nebyl mu udělen ani tento typ doplňkové ochrany.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Namítal, že žalovaný porušil § 12 a § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Žalobce nejprve tvrdil, že žalovaný pochybil, když se nezabýval možností uložení trestu za odepření nástupu na vojenskou službu a s tím souvisejícími podmínkami výkonu takového trestu. Zdůraznil, že nenastoupení vojenské služby je na Ukrajině považováno za trestní čin. Podmínky, za kterých by byl trest odnětí svobody vykonán, mohou způsobit, že vyhoštění na Ukrajinu bude neslučitelné s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce v této souvislosti odkazoval na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaný se dle žalobce opodstatněností jeho obav z uvěznění vůbec nezabýval a relevantní podklady pro své rozhodnutí si v tomto směru neobstaral. Zpráva Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání přitom dokazuje, že jde o obavu reálnou. Žalobce proto navrhoval provést důkaz Monitorovací zprávou Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání o Ukrajině ze dne 29. 4. 2015. Žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil, pokud nezjišťoval důvody, pro které se žalobce obává nástupu na vojenskou základní službu. K této okolnosti žalovaný neprovedl výslech ani jiný důkazní prostředek. Žalovaný také dle žalobce nezkoumal podmínky branců v ukrajinské armádě a okolnosti, za kterých jsou umístováni v ozbrojeném konfliktu na východě země. Tyto okolnosti mohou zakládat neslučitelnost navrácení žalobce na Ukrajinu s článkem 3 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Závěrem žalobce konstatoval, že se žalovaný nepřezkoumatelným způsobem vypořádal s existencí jeho rodinného života na území České republiky. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zdůraznil, že žalobci bylo opakovaně umožněno sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z návratu na Ukrajinu v souvislosti s tamějším ozbrojeným konfliktem. Žalobce se také obával reakce na podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice. Žalobce rovněž sdělil, že se v České republice oženil a jeho manželka je českou státní občankou. Žalovaný zdůraznil, že žalobce po celý průběh správního řízení netvrdil a dokonce ani nenaznačil, že by své obavy z nástupu vojenské služby jakkoliv spojoval se

svým politických, náboženských či morálním přesvědčením. Žalobce také netvrdil, že by mu měl být oficiálně doručován povolávací rozkaz, nebo že by si jej převzal, pouze v obecné rovině uváděl, že v případě návratu na Ukrajinu bude na hranicích ihned zadržen a odeslán do války. Žalobce se tak trestného činu vyhýbání se nástupu vojenské služby, za který by mu dříve mohl na Ukrajině hrozit trest odnětí svobody, nemohl dopustit. Žalovaný zopakoval, že na základě shromážděných podkladů a informací považuje obavy žalobce z odvodu výkonu vojenské služby či trestu za její nenastoupení v současné situaci za irelevantní. Neudělení mezinárodní ochrany podle žalovaného také zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje se jí postarat se o dítě. Žalovaný vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27. Takto vypjatou životní situaci však žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a netvrdí ostatně ani v žalobě. Žalovaný uzavřel, že žalovaný rozhodně není osobou ohroženou zákonem o azylu. Chce-li žalobce nadále realizovat své právo na rodinný život se svou manželkou, nezbývá mu, než tak učinit prostřednictvím jiných právních institutů, nikoliv formou mezinárodní ochrany, jejíž instituty nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu.

Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní body vymezené žalobcem směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska azylu dle § 12 a doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu. V mezích žalobních bodů zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal.

Problematickou službu v armádě se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a dospěl k závěru, že samotné odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, není azylově relevantní.

Během celého správního řízení žalobce neuváděl, že by se obával trestu odnětí svobody za vyhýbání se vojenské službě. Pakliže v průběhu řízení nejsou tvrzeny určité skutečnosti, není povinností správního orgánu je dokazovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). Žalovanému proto nelze vytýkat, že se nezabýval otázkou ukrajinského vězeňství. Žalobce navíc netvrdil, že by mu měl být oficiálně doručován povolávací rozkaz, pouze v obecné rovině uváděl, že v případě návratu na Ukrajinu bude na hranicích zadržen a odeslán do války. V případě žalobce tak vůbec o trestný čin odeprání vojenské služby, za který by mu po návratu do země původu hrozil trest odnětí svobody, nejde a zabývat se podmínkami ve věznicích na Ukrajině, je proto nadbytečné. Soud proto neprováděl k podmínkám ve věznicích na Ukrajině žalobcem navrhovaný důkaz Monitorovací zprávou Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze dne 29. 4. 2015, o Ukrajině.

Soud znovu opakuje, že z žádného ustanovení zákona nelze dovodit, že by správní orgán měl povinnost, sám domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Žalobcová námitka, že žalovaný nezjišťoval důvody, pro které se žalobce obává nástupu na vojenskou základní službu, je tak bezpředmětná. Žalovaný navíc jasně vysvětlil, proč nepovažuje žalobcovy obavy z nástupu na vojenskou základní službu za opodstatněné. Odkazoval na informaci OAMP, Ukrajina, situace v zemi, 24. listopadu 2016, podle které je na Ukrajině odvodní věk k výkonu základní vojenské služby stanoven mezi 18 až 27 lety. Žalobce, kterému je 34 let, odvodu k výkonu základní vojenské služby nepodléhá. Podle této informace nebyla rovněž v souvislosti se stabilizační situací na východě Ukrajiny po uzavření tzv. Minských dohod v roce 2016 vyhlášena žádná další mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní ani neuvažuje. Žalovaný také upozorňoval na prohlášení vydané 2. 11. 2016 prezidentem Porošenkem, že v současné době na východo - ukrajinské frontě již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, ale pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Vzhledem k těmto okolnostem nebylo povinností žalovaného ani blíže zkoumat podmínky branců v ukrajinské armádě.

K otázce udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný podrobně zabýval také možnými důsledky návratu žalobce do vlasti. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky dle § 14a odst. 2 písm. d), což žalovaný náležitě vysvětlil v napadeném rozhodnutí. K zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. „*Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Životní situaci žalobce však nelze považovat za natolik výjimečnou, aby opravňovala mimořádné udělení doplňkové ochrany z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

Krajský soud považuje napadené rozhodnutí je srozumitelné, opřené o vyčerpávající odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Byly získány všechny potřebné informace, reálie o zemi původu, žalovaný dostal své povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav a řádně se vypořádal se všemi žalobcem uváděnými důvody odchodu ze země původu a nemožnosti se tam vrátit.

Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění

pozdějších předpisů, azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmikoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. července 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně